

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 79.014 van 2 maart 1999
in de zaak A. 66.879/VII-17.581.**

In zake : XXX
die woonplaats kiest bij
Advocaat M. DE KOCK,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Louizalaan 391, bus 13

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX op
18 december 1995 heeft ingediend om de vernietiging te
vorderen van de beslissing van 10 oktober 1995 van de
Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, Eerste
Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd haar als
vluchteling te erkennen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van
antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur
R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op de beschikking van 7 april 1998 die
de neerlegging ter griffie van het verslag en van het
dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen en gezien de laatste memorie van de verzoekende
partij;

Gelet op de beschikking van 26 januari 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 25 februari 1999;

Gehoord het verslag van staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat M. DE KOCK, die verschijnt voor verzoekster, en van Advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat verzoekster, van XXX nationaliteit, op 27 juni 1992 in België aankomt en twee dagen later om erkenning van de hoedanigheid van vluchteling vraagt; dat deze aanvraag door de Commis-saris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 17 juli 1995 als volgt wordt verworpen :

"Betrokkenes echtgenoot zou een lokaal leider van het N. zijn geweest, een beweging waar ook zij sinds 1985 lid van was. In 1990 zou zij een eerste maal door de autoriteiten zijn ondervraagd omtrent de activiteiten van haar echtgenoot. Bij een treffen tussen het N. en het XXX regeringsleger in mei 1992 zou betrokkenes echtgenoot zijn omgekomen. Wanneer haar huis korte tijd later door militairen wordt onderzocht besluit betrokkene te vluchten en het land te verlaten.

Niettegenstaande de initiële ontvankelijkheidsbeslissing kan men nu, in het kader van het onderzoek ten gronde, tot de vaststelling komen dat betrokkenes asielaanvraag onvoldoende geloofwaardige elementen bevat om een gegronde persoonlijke vrees voor

vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, te staven.

Vooreerst zijn er een aantal tegenstrijdigheden die de geloofwaardigheid van betrokkene relaas ondermijnen. Zo bijvoorbeeld verklaart betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat haar kinderen in 1992 zouden zijn gearresteerd, een stelling die in haar verzoekschrift wordt overgenomen door Mr. DE KOCK. Naar aanleiding van het Dringend verzoek tot heronderzoek en bij het interview ten gronde was hier evenwel geen sprake van.

Ook omtrent de omstandigheden van haar vlucht op 2 mei 1992 legt betrokkene geen eensluidende verklaringen af. Zo is er onduidelijkheid waar zij zich precies bevond, in de tuin of haar slaapkamer en waarom ze naar A. zou zijn gevlucht, bij vrienden of in paniek de bus genomen naar een willekeurige plaats waar ze niemand kende.

Verder is het ongeloofwaardig dat haar man een gekend lokaal leider van het N. (een extreem gewelddadige organisatie) zou zijn en zij, op één onderzaging na, nooit enig probleem met de autoriteiten zou hebben gehad voor mei 1992.

Tot slot valt op te merken dat er aan de politiek engagement van betrokkene ernstig kan getwijfeld worden gezien zij weinig of geen concrete informatie kan geven betreffende haar persoonlijke activiteiten voor het N.

Om deze redenen kan betrokkene niet worden erkend als vluchteling in de zin van art. 1, par. A, lid 2, van de Conventie van Genève van 28 juli 1951";

dat verzoekster op 31 juli 1995 tegen deze weigeringsbeslissing beroep aantekent bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen; dat dit beroep wordt opgeroepen op de zitting van 10 oktober 1995; dat op deze zitting verzoekster verschijnt, bijgestaan door haar raadsman; dat dezelfde dag de Eerste Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen de thans bestreden beslissing neemt, waarbij het beroep ontvankelijk, maar ongegrond wordt verklaard en de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling wordt geweigerd; dat deze beslissing steunt op volgende redengeving :

"Overwegende dat appellante voorhoudt dat haar echtgenoot leider was van het communistische N. in G. nabij S., op het eiland L. van de XXX; dat haar echtgenoot zich bezighield met het organiseren van de gewapende strijd tegen de regering; dat bij een

treffen tussen het N. en regeringstroepen in mei 1992, hij de dood vond; dat daags nadien onbekenden haar twee kinderen kwamen ondervragen nopens haar echtgenoot; dat appellante onopgemerkt kon blijven en via een tunnel kon ontsnappen; dat zij de bus nam voor een 6 uur durende reis naar de havenstad A.; dat zij aldaar toevallig een medestander van haar echtgenoot ontmoette die haar, na een paar dagen onderdak te hebben verschaft, aan boord bracht van een vrachtschip dat haar na een tussenstop in M., naar J. bracht; dat zij vandaar per trein naar België kwam;

Overwegende dat uit de verklaringen van appellante blijkt dat haar echtgenoot deelnam aan de gewapende strijd tussen een politieke groepering en het regeringsleger; dat zij evenwel ter zitting stelt niet te weten welke partij, hetzij het regeringsleger, hetzij strijders van het N., haar kinderen ondervroegen de dag na de dood van haar echtgenoot; dat appellante niet kon duidelijk maken voor wie zij dan wel meende te moeten vluchten;

Overwegende dat appellante niet aannemelijk kan maken waarom zij eveneens A. of M. moest verlaten;

Overwegende dat appellante geen enkel begin van bewijs omtrent haar identiteit, haar reisweg en haar feitenrelaas bijbrengt;

Overwegende dat, in acht genomen wat voorafgaat, in hoofde van appellante geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 in aanmerking kan worden genomen";

2. Over de gegrondheid van het beroep.

Overwegende dat verzoekster een tweede middel afleidt, onder meer, uit de schending van de artikelen 48 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 97 van de Grondwet (thans artikel 149 van de gecoördineerde Grondwet); dat verzoekster in het tweede onderdeel van het tweede middel aanvoert dat de bestreden beslissing steunt op volkomen onredelijke en fundamenteel verkeerde motieven;

Overwegende dat de verwerende partij in de memorie van antwoord repliceert dat de asielaanvraag werd verworpen omdat uit verzoeksters verklaringen werd afgeleid dat "haar verhaal vaag was en zij niet aanne- melijk kon maken waarom zij haar toevlucht niet in een ander deel van het land kon zoeken terwijl zij zelfs geen begin van bewijs voorbracht nopens haar identiteit, haar reisweg en haar feitenrelaas", dat de motivering "voldoende draagkrachtig en deugdelijk" is en dat verzoekster "uit de lezing van de motivering" de redenen kent waarom haar asielaanvraag werd afgewezen;

Overwegende dat verzoekster in de memorie van wederantwoord doet gelden dat de zogenaamde vaagheid van haar verhaal niet overeenstemt met de precieze en de gedetailleerde verklaringen die ze doorheen het hele onderzoek heeft afgelegd, dat ze haar toevlucht niet in een ander deel van het land kon zoeken omdat het rege- ringsleger over het hele land voortdurend controles houdt en dus uit vrees voor haar leven, fysische inte- griteit of vrijheid is gaan vluchten, dat ze door de overhaaste vlucht in paniektoestand haar identiteits- kaart niet heeft meegenomen en de reisdocumenten in het bezit waren van de persoon die haar naar Europa heeft gebracht;

Overwegende dat uit het verhoorblad blijkt dat verzoeksters echtgenoot als leider van het commu- nistische "N." zich bezighield met het organiseren van de gewapende strijd tegen de regering; dat de dag na zijn overlijden onbekenden haar twee kinderen kwamen ondervragen over haar echtgenoot waarbij zij onopgemerkt kon blijven en via een tunnel kon ontsnappen; dat de bestreden beslissing tot verwerping van de asielaanvraag hoofdzakelijk steunt op de overweging dat verzoekster "ter zitting niet stelt te weten welke partij, hetzij het regeringsleger, hetzij strijders van het N., haar

kinderen ondervroegen de dag na de dood van haar echtgenoot"; dat de Vaste Beroepscommissie hieruit verkeerdelijk afleidt dat verzoekster "niet kon duidelijk maken voor wie ze dan wel meende te moeten vluchten" en dat zij "niet aannemelijk kon maken waarom zij eveneens A. of M. moest verlaten"; dat verzoekster tijdens de hele asielpcedure, zoals blijkt uit het dossier, er geen twijfel liet over bestaan dat ze op de vlucht was voor het regeringsleger en voldoende duidelijk blijkt dat ze, uit angst door het regeringsleger te worden vermoord, zo snel als mogelijk het land heeft verlaten; dat de Vaste Beroepscommissie in het geheel niet toelicht waarom verzoekster haar verhaal niet aannemelijk maakt; dat de motivering zonder nadere precisering of toelichting zodanig algemeen en vaag is dat ze de Raad van State niet toelaat zijn controle op de wettigheid van de bestreden beslissing uit te oefenen, en meer bepaald om uit te maken of de aanvraag tot het verkrijgen van de hoedanigheid van vluchteling om al dan niet rechtens verantwoorde redenen werd afgewezen; dat voorts het motief ontleend aan het ontbreken van een begin van bewijs omtrent de identiteit, de reisweg en het feitenrelaas geen afdoende grond is om de weigeringsbeslissing te verantwoorden; dat de bestreden beslissing niet genoegzaam met redenen is omkleed; dat zij aldus het motiveringsbeginsel schendt, vervat in artikel 149 van de gecoördineerde Grondwet, luidens hetwelk "elk vonnis met redenen omkleed is"; dat het tweede onderdeel van het tweede middel gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing van 10 oktober 1995 van de Vaste Beroepscommissie voor

vluchtelingen, Eerste Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd XXX als vluchteling te erkennen.

Artikel 2.

Dit arrest zal in de registers van voormelde Commissie worden overgeschreven en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van de vernietigde beslissing.

Artikel 3.

De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van deze Commissie.

Artikel 4.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op twee maart 1900 negenennegentig, door :

de HH. D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
	staatsraad,
M. MILOJKOWIC,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

D. MOONS.